

Full diocesà

16 de setembre del 2018

p4 i 5 — Actes de celebració del 425è aniversari

p6 — La pena de mort és inadmissible

CATEQUESI... TINDRÀS UN TRESOR

Mc 10,21

SIC Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears

Tindràs un tresor

Aquestes paraules de l'Evangeli de Marc 10,21, són les que Jesús adreça al conegut com «el jove ric» davant la seva pregunta: «Què haig de fer per a posseir la vida eterna?» Jesús l'acompanya amb un diàleg personal i al final li fa una proposta de perfecció: «Vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres i **tindràs un tresor al cel**. Després vine i segueix-me.» El final és decebedor, perquè ens diu que «aquell home va marxar trist, perquè era molt ric».

També nosaltres avui intentem arribar als nostres infants, adolescents, joves i adults enmig de tantes ocupacions que els envolten i que són les seves riqueses. «No tinc temps per a Déu», semblen dir-nos. I aquí està el nostre objectiu: fer descobrir el tresor de la fe, perquè, un cop descoberta, sabem que és possible deixar-ho tot per seguir Jesús.

La petició que ens solen fer els nostres contemporanis és menys transcendental que la del jove ric: què haig de fer per a fer la primera comunió? Nosaltres, però, com Jesús, hem de mirar-los i, estimant-los, fer-los la proposta sempre nova de l'Evangeli, sabent que estem oferint el tresor que té més valor. No tinguem por si, encara que sigui per ara, no estan a punt com li va passar al jove ric; també nosaltres estem en camí. Acompanyar vol dir respectar el processos de cadascú.

«Si no hi ha obres, la fe tota sola és morta»

Diumenge XXIV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

(50,5-9a)

Salm responsorial

Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.

(Salm 114)

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, mostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.

(2,14-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies res-

suscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

(8,27-35)

«Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà»

Fer-nos deixebles de Jesús

Jean Hakolimana, prev.

Un rabí ensenyava que la fe té tres nivells: la religió del cap, la del cor i la de les cames. La religió del cap correspon al coneixement que anem adquirint en l'àmbit de la fe, un nivell, per tant, intel·lectual. El nivell del cor correspon a la nostra resposta d'adhesió a allò que hem après. El tercer nivell, el de les cames, correspon a la marxa que els dos nivells imprimeixen donen a la nostra vida. El fet d'haver après i adherit dóna un nou rumb a la nostra vida, un nou camí que no està lliure de reptes, essent un camí de compromís tal com surt explicat en la segona lectura.

Jesús, en l'evangeli, fa repassar als seus deixebles aquests tres nivells. En el primer nivell els demana allò que han après dels altres. En el segon nivell Pere expressa en nom de tots llur adhesió i confessió: «Vós sou el Messies.» Les dificultats comencen quan els planteja el tercer nivell, que és el del compromís. A Pere li sembla que això trenca la lògica. Llavors, Jesús fa la solemne declaració: «*Vade retro me, Satana: vine darrere meu, Satanàs.*» En aquella mentalitat, anar davant és fer de mestre, mentre el propi dels deixebles és anar darrere. Així que Jesús convida Pere a mantenir-se en la seva condició de seguidor deixeble. Quelcom semblant ens passa avui dia. Molts de nosaltres hem après molt sobre Jesús. Fins i tot ens hem adherit a aquesta fe. Però a l'hora de posar-nos en el seguiment d'ell, és a dir, d'ordenar la nostra vida sobre la seva, ens quedem curts. Per això la comunitat cristiana va sobrada de creients, però li falten seguidors de Jesús. Així que manté la seva validesa aquesta crida: Posa't darrere meu, Satanàs! Una crida a fer-nos deixebles seguidors.

La imatge

Sant Pere, el primer dels Apòstols, no ho tenia ben clar: reconeix Jesús com a Messies i és lloat, però serà fortament renyat pel mateix Senyor. La seva comprensió no expressa la identitat de Jesús. Ha de passar la Passió i la Resurrecció.

I després, encara, l'Església tindrà serioses dificultats. En l'inici del nou curs pot ajudar a sortir-se'n fer cursos de Bíblia, Teologia, Pastoral...

Sant Pere en llàgrimes (1650). Murillo

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

17 dilluns

— Sant Robert Bel·larmino
— Santa Coloma
L'estigmatització de Sant Francesc d'Assís
1 Cor 11, 17-26.33/Salm 39/Lc 7,1-10

18 dimarts

— Santa Irene
— Santa Sofia
1 Cor 12, 12-14. 27-31a/Salm 99/
Lc 7, 11-17

19 dimecres

— Santa Maria de Cervelló (o del Socors)
— Sant Nil
— Sant Gener
1 Cor 12,31 - 13,13/Salm 32/Lc 7,31-35

20 dijous

— Sant Andreu Kim, Pau Chong
— Sant Eustaqui
— Santa Càndida
— Santa Felipa
1 Cor 15, 1-11/Salm 117/Lc 7, 36-50

21 divendres

— Sant Mateu, apòstol i evangelista
— Sant Jonàs
Ef 4,1-7.11-13/Salm 18/Mt 9, 9-13

22 dissabte

— Sant Maurici (o Mori)
— Beata Clemència Riba Mestres
1 Cor 15,35-47.42-49/Salm 55/Lc 8,4-15

23 diumenge XXV de durant l'any / Cicle B

— Santa Tecla
— Sant Pius de la Pieltrecina
Sv 2,12.17-20/Salm 53/ Jm 3,14-4,3/Mc 9,30-37

Actes de celebració del 425è aniversari de l'Església de Solsona

Fotos: Lluís Closa i Pere Borés

El diumenge dia 2 de setembre va tenir lloc la celebració dels 425 anys de la creació del bisbat de Solsona. Una hora abans de la celebració una multitud de fidels van començar a arribar a la ciutat de Solsona en autocars i cotxes particulars, molt contents i joiçosos de poder celebrar aquest aniversari.

A les sis en punt va començar l'eucaristia, amb una breu introducció i una solemne processó encapçalada pels seminaristes, novicis, escolans, diaques i una quarantena de preveres. Tancaven la comitiva l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol; l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives; el bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell; el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, i el bisbe emèrit de Solsona, Mons. Jaume Traserra.

Els cants anaren a càrrec de l'Orfeó Nova Solsona amb l'acompanyament a l'orgue de Mons. Valentí Miserachs. L'eucaristia fou presidida per l'arquebisbe de Tarragona, el qual en l'homilia digué: «Estic content d'haver vingut des de Tarragona per presidir l'eucaristia d'aquesta celebració», i recordà que la diòcesi de Solsona és «l'última de la Esglésies que formen avui la Tarraconense, totes

elles estimades per mi, a les quals vull servir i per les quals prego cada dia». L'arquebisbe va agrair a Mn. Enric Bartrina, arxiver diocesà, haver pogut llegir la història de la diòcesi solsonina.

5 –actualitat diocesana

Les pregàries foren escrites i llegides per un representant de cada arxiprestat que forma la diòcesi solsonina: Berguedà Nord, Llobregat, Cardener, Segarra, Tàrrrega i Pla d'Urgell. Les ofrenes també foren buscades i portades pels arxiprestats. Així, doncs, l'arxiprestat del Berguedà Nord oferí una maqueta del pont de Pedret; l'arxiprestat del Llobregat portà tela, potassa i raïm; l'arxiprestat del Cardener oferí pedres de sal; l'arxiprestat de la Segarra oferí espigues de blat; l'arxiprestat de Tàrrrega portà vi, oli, ametlles i cadesnes, i l'arxiprestat del Pla d'Urgell oferí una cistella de fruita.

Després de la comunió el bisbe Xavier Novell adreçà unes paraules als fidels assenyalant que «un aniversari sempre és ocasió per a mirar envers l'ahir, conscients de l'avui i amb els ulls cap al demà. Una mirada farcida d'accions de gràcies a Déu nostre Senyor per l'obra realitzada». El prelat afegí «Esmerçarem, amb l'ajuda de Déu, totes les nostres forces per fer néixer i créixer aquelles comunitats que engendrin deixebles de Crist i els facin arribar a ser missioners. Comunitats que facin possible que aquesta terra torni a ser terra de sants.»

La solemne eucaristia va acabar cantant «Poble de Déu, Església de Solsona», un himne que va ser creat amb motiu dels 400 anys de bisbat i que ara s'ha recuperat.

A la sortida els assistents a la celebració foren obsequiats amb un punt de llibre de record i tots junts es dirigiren a la plaça de Palau a continuar aquesta celebració ballant sardanes amb la cobla de Súrria i compartint coca i xocolata. Una tarda plena d'emocions i records i també de retrobament entre fidels de diferents parròquies.

El dia abans, dissabte al matí, es va inaugurar l'exposició «Alba. Més de 400 anys d'indumentària litúrgica a l'Església de Solsona», amb la presència de prop d'un centenar de persones.

La mostra s'inaugurà a l'entrada del palau episcopal amb les consideracions de les autoritats i comissaris assistents a l'acte. La presentació anà a càrrec de Mn. Lluís Prat, director del Museu Diocesà i Comarcal, i va pronunciar unes paraules el director dels Serveis Territorials de la Catalunya Central del Departament de Cultura, i els comissaris de l'exposició. Tancà l'acte de presentació el bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell.

Tots ells van coincidir a destacar la importància de l'exposició pel fet que dóna visibilitat al fons d'indumentària que conserva el Museu de Solsona, així com els fons que custodien les parròquies del bisbat.

Més de 400 anys d'història reflectits en

els fils i brodats de casulles, guants, capes i altres induments, que mostren un ric patrimoni amb un missatge litúrgic inherent que, en aquesta exposició, es mostra a través d'un muntatge que combina a la perfecció conceptualització i didàctica. Un muntatge que posa en evidència la coordinació entre els diferents equips de comissariat i disseny.

El títol és també un gest envers tot aquest món simbòlic: «Alba» és el nom del vestit litúrgic essencial però també és la sortida del sol en el naixement d'un nou dia o el color de la túnica dels batejats en renéixer en una nova vida. Diversos significats d'una mateixa paraula que la fan adient per a descriure aquesta exposició.

L'exposició romandrà oberta fins al 28 de febrer del 2019. Us convidem a anar-hi per conèixer, entendre i descobrir el món de la indumentària litúrgica.

Per veure totes les fotografies dels actes anar a www.bisbatsolsona.cat

Davant els abusos, compunció i decisió de lluita amb valentia

Carta del Sant Pare al poble de Déu (i III)

Un dejuni que ens sacsegi i ens porti a comprometre'ns des de la veritat i la caritat amb tots els homes de bona voluntat i amb la societat en general per a lluitar contra qualsevol tipus d'abús sexual, de poder i de consciència.

D'aquesta forma podrem transparentar la vocació a la qual hem estat cridats a ser «signe i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà» (Conc. Ecum. Vat. II, const. dogm. *Lumen gentium*, 1).

«Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell», ens deia sant Pau. Per mitjà de l'actitud orant i penitencial podrem entrar en sintonia personal i comunitària amb aquesta exhortació perquè creixi entre nosaltres el do de la compassió, de la justícia, de la prevenció i de la reparació. Maria va saber estar al peu de la creu

del seu Fill. No ho va fer de qualsevol manera, sinó que hi va estar fermament dempeus i al seu costat. Amb aquesta postura manifesta la seva manera d'estar en la vida. Quan experimentem la desolació que ens produeix aquestes nafres eclesials, amb Maria ens farà bé «instar més en l'oració» (St. Ignasi de Loiola, *Exercicis espirituals*, 319), buscant créixer més en amor i fidelitat a l'Església. Ella, la primera deixeble, ens ensenya a tots els deixebles com hem de mostrar-nos davant el sofriment de l'innocent, sense evasions ni pusil·lanimitat. Mirar Maria és aprendre a descobrir on i com ha d'estar el deixeble de Crist.

Que l'Esperit Sant ens doni la gràcia de la conversió i la unció interior per a poder expressar, davant aquests crims d'abús, la nostra compunció i la nostra decisió de lluitar amb valentia.

La pena de mort és inadmissible

Canvi en un punt del Catecisme

Aquest és el nou redactat del Catecisme: núm. 2.267.- Durant molt temps el recurs a la pena de mort per part de l'autoritat legítima, després d'un degut procés, va ser considerat una resposta apropiada a la gravetat d'alguns delictes i un mitjà admissible, si bé extrem, per a la tutela del bé comú. Avui és cada vegada més viva la consciència que la dignitat de la persona no es perd ni tan sols després d'haver comès crims molt greus. A més, s'ha estès una nova comprensió sobre el sentit de les sancions penals per part de l'Estat. En fi, s'han anat implementant sistemes de detenció més eficaços, que garanteixen la necessària defensa dels ciutadans, però que, al mateix temps, no treuen al reu la possibilitat de redimir-se definitivament. Per tant, l'Església ensenya, a la llum de l'Evangeli, que «la pena de mort és inadmissible, perquè atempta contra la inviolabilitat i la dignitat de la persona» i es compromet amb determinació a la seva abolició a tot el món.

El Papa saluda Marc Márquez

Recepció d'alguns motociclistes al Vaticà

«Contagieu amb la passió: aquest món necessita passions», va indicar el Sant Pare en la visita que li feren fa uns quants dies alguns motociclistes de Moto GP. «Viure amb passió, i no com qui porta la vida com un pes. La passió és tirar endavant.»

A l'Aula Pau VI, el Papa rebé en audiència una delegació de motociclistes que participaren en el Gran Premi Octo de San Marino i de la Riviera de Rímni.

Francesc els digué: «Sí, un pot convertir-se en campió amb un èxit esportiu, campió de l'equip. Però campió de vida és el qui viu amb passió, el qui viu amb plenitud és capaç de viure així.»

Entre altres motoristes, el campió mundial espanyol de Moto GP, el ceriverí Marc Márquez, saludà el Sant Pare i li mostrà el seu casc. El jove conductor publicà una foto amb el Pontífex argentí en el seu perfil de xarxes socials, expressant el seu entusiasme per la trobada: «Experiència única, conèixer el papa Francesc i visitar el Vaticà!», ha escrit Márquez.

Igualment, el pilot Dani Pedrosa va participar en l'audiència amb el Sant Pare, a qui saludà personalment, publicant-ho en xarxes socials. El sabadellenc, de trenta-dos anys, compta amb tres títols en el Campionat del Món de Motociclisme en diferents categories (2003 en 125 cc, 2004 i 2005 en 250cc).

El llibre

Pregària al mar

Khaled Hosseini

Un pare i un fill escapen de la guerra de Síria. Mentre mira com dorm el seu petit, el pare escriu una carta on medita sobre els perills de creuar el mar en el trajecte que com a refugiats s'han vist obligats a fer.

Narra també com era la seva existència a Síria abans del conflicte bèl·lic i com ha canviat la ciutat d'Homs, un lloc on fins fa poc vivien en pau, i en aquest moment, en canvi, és un territori de guerra i mort.

Khaled Hosseini es va sentir impulsat a escriure aquesta obra quan va observar la impactant imatge del cos del nen siria de tres anys Alan Kurdi, mort ofegat al mar mentre fugia de la guerra a Síria amb la seva família, estès en una platja turca el setembre del 2015.

"Alegreu-vos-en i celebren-ho"

Reflexions finals

Acabem tot aquest seguit d'escrits estiuençs sobre l'exhortació apostòlica del Sant Pare Francesc "Alegreu-vos-en i celebren-ho" amb algunes reflexions, extretes del llibret publicat per l'editorial Claret:

Per què el Papa escriu aquesta exhortació, i per què ara?

Una de les tasques principals de l'Església, en qualsevol període històric, és ajudar les persones a ser santes. Actualment, ser sant pot ser distorsionat per idees enganxoses o mites sobre la santedat. Per això, el papa Francesc "exhorta" els seus seguidors a comprometre's en un camí que té lloc en la concreció de l'ara i aquí de les nostres vides quotidianes, a través de petits gestos i detalls, guiats cada vegada més per la gràcia de Déu.

En l'Evangelii gaudium el papa Francesc va parlar de la crida a tots els fidels a ser deixebles missioners; Gaudete et exsultate tracta sobre la missió en el cor d'aquesta crida, a estar en relació amb Jesucrist, el qual no solament ens invita a ser sants sinó que ens capacita, a través de les seves gràcies, per a assolir la santedat. La santedat és per a cada un de nosaltres, no per a un grup selecte. La santedat és el nostre destí, és el que Déu ha planejat per a cada un de nosaltres, i alhora no hi ha res d'intimidatori o entutjós en això, sinó que és més aviat un alliberament, una manera de convertir-nos en el que realment som.

Què hi ha de nou en Gaudete et exsultate?

"Alegreu-vos-en i celebren-ho" és diferent d'altres documents precedents en el to i en l'èmfasi.

En primer lloc, l'exhortació va adreçada personalment a cada un de nosaltres, qualsevol que sigui el nostre estat

de vida o el nostre nivell d'educació o de desenvolupament. El papa Francesc hi fa servir l'expressió informal "tu" (en les llengües llatines), que és com ens adreçem normalment als nostres amics i familiars. Per tant, Francesc ofereix una invitació personal a seguir Crist.

En segon lloc, és deliberadament laica en el seu llenguatge i en la seva invitació, adreçada a persones que viuen en el món, que tenen treball i família, i vides atrafegades amb diverses ocupacions. El papa Francesc, vol que la gent sàpiga que no es necessita una educació o un títol especial, o fer vots religiosos: tan sols un cor obert i un desig de passar temps amb el Senyor en oració i a través de la lectura de l'Evangelí. També vol que la gent sàpiga que l'Església té tot el que necessitem per a ser sants i que està a la seva disposició.

En tercer lloc, el Sant Pare ens mostra, de manera molt pràctica, com viure el camí cap a la santedat, i com això ens fa més vius i humans.

